

Ақийда дарслари (221-дарс) Дажжолнинг чиқиши (биринчи мақола)

19:00 / 27.03.2023 5410

Дажжолнинг чиқиши қиёматнинг энг катта аломатларидан биридир. Дажжол аслида унинг лақаби. Кўп алдамчилик қилиши учун шу лақабни олган. Шунингдек, у ҳақни ботил ила кўмиб ташлаш қобилиятига ҳам эга. У асли яҳудий одамдир. Мадинаи Мунавварага нисбатан машриқ тарафдан чиқади. У одамлар орасида аҳли салоҳликни ва тақводорликни даъво қилади. Кейинроқ худолик даъвосини қилади. Унга жуда кўп одамлар, хусусан, яҳудийлар эргашадилар. Унинг тана тузилишида ўзига хос аломатлари бўлади. Бир кўзи теп-текис бўлади. Боласи бўлмайди. Макка ва Мадинага кира олмайди. Пешонасига «кофир» деб ёзилган бўлади.

Дажжол ҳақида кўплаб ҳадиси шарифлар келган. Баъзиларини қисқача ўрганиб чиқамиз.

أَمْ هُنَّ عُلَّالٌ لَا يَضُرُّ رَمْعَ نُبُلِنَا
عُلَّالٌ يَلَّصُّ هَلَلًا لُؤْسَ رَمَاقٍ لَأَقِ
يَنْتَأَفِسُ أُنْجَالِي فِي مَلَسٍ وَهَيْلَعِ
رَكَذٌ مُثٌ، هُلَّةٌ أُوهُ أَمْبِ هَلَلِ يَلَعِ
هُمُّ كُرْدُنُ أَلِيٍّ نِيْلٍ لَأَقِفِ، لَأَجْدَلِ
هُمُّ وَقُ هَرْدُنُ أَدَقِ وَالِئِي بَنُ نَمِ أَمِ
أَلُوقِ هِي فِ مُمْكَ لُوقِ أَسِي نِكَلِ
رُوعًا هُنَا، هِمُّ وَقِلِي بَنُ هَلُوقِي مَلِ
رُوعًا أَبَسِي لَهَلَلِ نِيْلِ

Ибн Умар розияллоху анҳумодан ривоят қилинади:

**«Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васаллам одамлар ичида туриб,
Аллоҳга лойиқ ҳамду сано айтдилар ва Дажжолни зикр қилиб:**

**«Албатта, мен сизларни ундан огоҳлантирурман. Ҳар бир набий ҳам,
албатта, ўз қавмини ундан огоҳлантирган. Лекин мен сизларга унинг
ҳақида ҳеч бир набий ўз қавмига айтмаган гапни айтаман. Шубҳасиз,
у ғилайдир. Албатта, Аллоҳ ғилаймасдир», дедилар».**

Бу ҳадиси шарифда Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васаллам, Дажжол
худолик даъвосини қилганида алданиб қолмаслик учун, унинг катта
сифатларидан бирини айтиб қўймоқдалар.

لُؤْسَرٌ نَأُ؛ هُنَعُ هَلَلَا يَضَرِ سَنَأُ نَع
مَلَسَوِ هَيْلَعُ هَلَلَا يَلَصِ هَلَلَا
رَذْنَأُ دَقَوِ أَلِي بَنُ نَمِ أَمِ؛ لَأَقِ
رُوعَأُ هِنِ أَلَا، بَأَذَكُ لَأ رُوعَأُ أَلَا هَتَّمُ أ
بُؤْتُكُمُ وَرُوعَأُ بَسِي لِمُكُّ بَرُّ نِإِوِ
رِفَأُكُ يَأ ر ف كِ هِي نِي عَ نِي ب
ةَعَبُ رَأَلَا أُمُّ هَأَوِرِ مِلْسُمُ لُكُ هَأُرْقِي

Анас розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулulloҳ соллalloҳу алайҳи васаллам:

«Қай бир набий бўлсаки, албатта, ўз умматини ғилай каззобдан огоҳлантиргандир. Огоҳ бўлинглар! Албатта, у ғилайдир. Албатта, Роббингиз ғилай эмасдир. Унинг икки кўзи орасига «каф фа ро», яъни «кофир» деб ёзилгандир. Буни ҳар бир мусулмон ўқийди», дедилар».

Тўртовлари ривоят қилишган.

Аллоҳ таоло кишиларни синаш учун Дажжолга турли нарсаларни бериб қўяди. Жумладан, у ўликни тирилтириш, ёмғир ёғдириш, ерни ҳосилдор қилиш ва шунга ўхшаш ишларга Аллоҳ таолонинг изни ила имкон топади. Сўнгра ўзидан кетиб, худолик даъвосини қилади. Ана шунда Аллоҳ таоло унинг ожизлик тарафларини зоҳир қилиб қўйгани иш беради. Унинг ғилайлиги, пешонасига «кофир» деб ёзиб қўйилганлиги ва у ўша нарсаларни ўзидан кетказа олмаслиги уни фoш қилади.

اَمْ هُنَّ عُلَٰلِيٌّ ضَرَبَ رَمْعًا نُبَالًا نَع
 هُلَلًا يَلَّصَ هُلَلًا لُؤْسًا رَلَّاقًا : لَاق
 نِيْعًا لُرُوْعًا لُجَّ دَلًا : مَلَّ سَوَّ هِيْلَع
 نَجَّ هَعْمَ ، رَعَّ شَلَّ اَلْفُجَّ ، يَرْسُيْلًا
 هَاوْرًا . رَانَ هَتَّ نَجَّوْ هِنَجَّ هُرَانَ فُرَانَ وَ
 نَا : هُظْفَلًا وَ دُوَادًا وَ بَأًا وَ مَلَّ سُمَّ
 جَحْفًا ، رِيصَقًا لُجَّرًا لُجَّ دَلًا حِيْسَمَ
 سَيْلًا ، نِيْعًا لُسُومًا طَمَّ رُوْعًا ، دَعَج
 سَبْلًا نِإْفًا ، اَزَّجَّ اَلَوِّ هِيَّتَانَب
 سَيْلًا مَكَّبَرًا نَأًا اَوْمَلَّ عَافًا مَكِّيْلَع
 رُوْعَاب

Ибн Умар розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васаллам:

«Дажжолнинг чап кўзи ғилай, серсоч. У билан жаннат ва дўзах бор. Унинг дўзахи жаннатдир, жаннати дўзахдир», дедилар».

Муслим ва Абу Довуд ривоят қилганлар. Абу Довуднинг ривоятида:

«Албатта, Дажжол пакана, маймоқ, жингалаксоч ва ғилай, кўзи теп-текис, бўртиб ҳам чиқмаган, ичкарига ҳам кирмагандир. Агар аралаш бўлган бўлса, билингики, Роббингиз ғилай эмас», дейилган.

Шу сифатларидан уни таниб олиш осон.

Дажжолнинг чап кўзи қалин эт билан қопланган бўлиб, у теп-текис ҳолда туради. Шунинг учун у «Масиҳ», яъни «текисланган» деб ҳам аталади.

عَمَسٌ نَمٌ : دُوَادٌ يَبَأُةٌ يَآوَرُ يَفَوٌ
نِإِ هَلَلِ أَوْفٌ ، هُنَعٌ أَنْ يَلَفِ لُجَّ دَلِابٌ
هُنَأُ بَسْحِي وَهُوَ هِي تَأِي لُجَّرِلِ
هَبُ ثَعْبِي أُمُّ هُ عَبَّتِي فٌ ، نَمُومٌ
هَبُ ثَعْبِي أُمُّ لُ وَأُتَاهُ شِلَانِمْ
تَاهُ شِلَانِمْ

Абу Довуднинг ривоятида:

«Ким Дажжолни эшитса, ундан узоқлашсин. Аллоҳга қасамки, киши унинг олдига борса, уни мўмин деб ҳисоблайди ва ундаги шубҳаларга қарамасдан унга эргашади. Ёки унга берилган шубҳалар сабабидан унга эргашади», дейилган.

Дажжолга берилган сеҳр, баъзи одамларни ўлдириб, бошқаларини тирилтириш каби нарсалар одамларни алдаб қўйиш хавфи бор. Шунинг учун унинг чиққанини эшитиш билан унга йўлиқмасликка ҳаракат қилиш керак.

(Давоми бор)

«Сунний ақийдалар» китоби асосида тайёрланди

Ушбу китоб Ўзбекистон Республикаси Вазирлар Маҳкамаси ҳузуридаги Дин ишлари бўйича қўмитанинг 2022 йил 22 июлдаги 03-07/5979-рақамли хулосаси асосида чоп этилган.